

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1506/2020
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. и 2. у вези члана 30. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Поповића, поднетом против правоснажних решења Вишег суда у Београду К бр 587/16-Кв 2818/20 од 17.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж2 бр 1799/20 од 23.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правоснажних решења Вишег суда у Београду К бр 587/16-Кв 2818/20 од 17.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж2 бр 1799/20 од 23.09.2020. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду К бр 587/16-Кв 2818/20 од 17.07.2020. године, у ставу првом, одбијени су као неосновани предлози браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Поповића од 18.02.2019. године и окривљеног АА од 09.07.2019. године да се према окривљеном АА обустави поступак у предмету К број 587/16, а у ставу другом одбачена је оптужница јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Кто. бр. 52/14 од 13.02.2014. године.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 бр 1799/20 од 23.09.2020. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Поповића изјављене против решења Вишег суда у Београду К бр 587/16-Кв 2818/20 од 17.07.2020. године.

Против наведених правоснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Поповић, због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане одлуке преиначи и обустави поступак према АА или да побијане одлуке укине у целини.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП).

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву наводи да је приликом доношења побијаних решења примењена Европска конвенција о изручењу која се не може применити, јер између Републике Србије и Републике Словеније постоји билатерални споразум о екстрадицији, који је требало применити на основу хијерархије правних аката, која подразумева да се одредбе међународних конвенција примењују само у недостатку билатералних споразума.

Закон о потврђивању Европске конвенције о екстрадицији са додатним протоколима у члану 14. став 1. тачка (а) прописује, да издато лице неће бити гоњено, суђено или лишено слободе ради извршења казне или мера безбедности, нити подвргнуто било каквом другом облику ограничења личне слободе за било које дело учињено пре предаје, а које није предмет издавања осим ако страна која га је изручила на то пристане. У ту сврху биће поднет захтев са прилозима предвиђеним у члану 12. и судски записник са изјавама издатог лица. Овај пристанак ће се дати у случају да кривично дело за које је тражено повлачи за собом обавезу издавања на основу ове конвенције.

Закон о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу потписан 15.04.2011. године у члану 20. став 1. прописује, да изручено лице не може бити кривично гоњено, подвргнуто извршењу казне или било којој другој мери ограничења слободе или изручено трећој држави за било које друго кривично дело извршено пре изручења, а које није предмет изручења, а ставом 3. тачка 3. истог члана прописано је да се ограничење из става 1. овог члана неће применити ако замољена држава да сагласност. Молби за сагласност треба приложити документа из члана 4. овог уговора, као и судски записник са изјавом изрученог лица. Замољена држава даће сагласност ако су у конкретном случају испуњени услови за изручење по овом уговору.

Закон о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу у члану 28. прописује да овај уговор не дира у обавезе које за државе уговорнице произилазе из мултилатералних уговора.

Из списка предмета произилази да је поступајући председник већа-судија Вишег суда у Београду у предмету К 587/16-Кв 3728/19 дана 03.10.2019. године, упутио допис Министарству правде Републике Србије-Сектору за међународну правну помоћ, поводом захтева браниоца окривљеног АА за обуставу кривичног поступка у предмету

Вишег суда у Београду К 587/16 (К 123/14), у коме је затражено обавештење да ли је против овог окривљеног, у овом кривичном предмету, поднет захтев за екстрадицију, и да ли је према именованом расписана међународна потерница.

Министарство правде Републике Србије поступајући по допису од 03.10.2019. године, Вишег суда у Београду у предмету К 587/16, том суду је доставило допис Министарства за правосуђе Републике Словеније 56010-19/2018/15 од 15.04.2019. године, из кога произилази да је то Министарство предложило да правосудни органи Републике Србије, уколико су заинтересовани за вођење кривичног поступка према АА за друго кривично дело у односу на кривична дела за која је осуђен и екстрадиран ради извршења казне по пресудама Другог основног суда у Београду К број 110/16 од 25.03.2016. године и Првог основног суда у Београду К број 801/16 од 18.10.2016. године, којом приликом се окривљени није одрекао начела специјалитета, треба да захтевају изручење сходно тачки 3. става 20. Уговора између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу.

Из образложења првостепеног и другостепеног решења, у односу на које је бранилац окривљеног АА поднео захтев за заштиту законитости, произилази да је оптужница против овог окривљеног одбачена на основу члана 416. став 1. тачка 2. ЗКП, јер се кривични поступак пред Вишим судом у Београду у предмету К 587/16 водио без одобрења надлежног државног органа, због чега је привремено спречено вођење кривичног поступка, обзиром да је у складу са чланом 14. Европске конвенције о екстрадицији предвиђена могућност да се накнадно прибави одобрење Републике Словеније за вођење кривичног поступка против окривљеног АА, који се приликом екстрадиције ради издржавања казне затвора није одрекао начела специјалитета.

По налажењу Врховног касационог суда, побијана решења којима је оптужница против окривљеног АА одбачена јер се кривични поступак водио без одобрења надлежног државног органа, због чега је привремено спречено вођење кривичног поступка, донета су у складу са законом, имајући у виду могућност да се од Републике Словеније накнадно затражи изручење окривљеног АА ради кривичног гоњења овог окривљеног због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. и 2. у вези члана 30. КЗ, обзиром да је овај окривљени екстрадиран ради извршења казне по другим пресудама, али не за кривично гоњење за друго кривично дело, а имајући у виду допис Министарства за правосуђе Републике Словеније, као и одредбе Закона о потврђивању Европске конвенције о екстрадицији са додатним протоколима и Закон о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу.

По налажењу Врховног касационог суда Закон о потврђивању Европске конвенције о екстрадицији са додатним протоколима у члану 14. став 1. тачка (а). прописује идентичне услове у погледу могућности кривичног гоњења за кривично дело за које окривљени није екстрадиран као и Закон о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу у члану 20. став 1. и 3. тачка 3. у вези члана 28.

Билатерални уговор између Републике Словеније и Републике Србије усклађен је са Европском конвенцијом о екстрадицији са додатним протоколима и у погледу могућности за кривично гоњење за друго кривично дело, у односу на оно за које је

окривљени екстрадиран, тако да ови правни акти, по том питању садрже исте одредбе, а имајући у виду и обавезу прописану чланом 28. Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу.

Имајући у виду да је оптужница против окривљеног АА одбачена у складу са одредбама ЗКП, а да је Закон о потврђивању Европске конвенције о екстрадицији са додатним протоколима, који је у побијаним решењима примењен, усклађен са Законом о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу, Врховни касациони суд налази да су наводи захтева за заштиту законитости браниоца овог окривљеног, којима се на наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП неосновани.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**